at selv om det var den eneste grund til, at vi foretrækker vor egen skole, var det grund nok. Men der er som sagt ogsaa andre grunde, og da jeg nu har faaet pennen i haanden, vil jeg gjærne udtale mig lidt nærmere om min frygt for moralsk smitte; om alle arter af mere ydre smitte blev der talt tilstrækkeligt ved mødet.

Jeg tror, at de fleste børn kan sendes i kommuneskolen uden at der er større risiko derved end ved de fleste andre skridt ud i livet; men jeg mener ogsaa, der er enkelte, som, hvis det paa nogen maade kan lade sig gøre, bør holdes borte derfra. Jeg tænker her paa de naturer, om hvilke der er grund til at formode, at de er særlig modtagelige for smitte i moralsk henseende. Det er en selvfølge, at der i et børnehjem, hvor man ofte optager de aller ulykkeligst stillede, findes flere af den slags, og selv om der naturligvis ogsaa indenfor dets vægge kan møde barnet det, der kan kalde slumrende daarlige instinkter til live, saa har dog den gennemgaaende gode aand, som i reglen hersker i et saadant hjem, en stor magt til at holde det daarlige nede. Og det gælder om, at det holdes nede længe nok til, at bedre følelser og kræfter kan vokse sig stærke og danne modvægten. Imellem kommuneskolens børn ved man, at der desværre findes ikke faa, der allerede er stærkt besmittede af al den usselhed, de daglig har for øje; det er et farligt selskab for naturer som ovennævnte at komme i. *Kan* man holde dem borte, da bør man gøre det; og naar man i et hjem som vort ikke vil gøre forskel paa børnene, maa man holde dem alle borte. Dette kommer saa tillige alle de børn med daarlige ben og andre svagheder tilgode, da de vanskeligt kunde komme en skolevej over, eller vilde passe ind i almindelige skoleforhold.

Men, vil maaske nogen sige, alle de almindelige børn i deres børnehjem, skal de da lide for undtagelsernes skyld? Dertil vil jeg svare, at det er et meget stort spørgsmaal, om de kommer til at lide, naar man, som jeg udtalte paa mødet, har en god og velordnet skole; om ikke det, de muligvis taber, opvejes af noget mindst lige saa godt, selv om jeg lader vort udmærkede landophold ude af betragtning. Endnu har der ikke vist sig særlige misligheder, der skulde gøre os urolige i saa henseende. Vi faar ofte større børn ind, som har gaaet flere aar i kommuneskolen, og de er gennemgaaende ikke frem-